

foto : Láďa Řezáč

Patron

INFORMACE PŘÁTEL
DROBNÝCH PAMÁTEK
JIZERSKÝCH HOR

2 / 2004

ROČNÍK 15

POSEZENÍ U DIAPOSITIVŮ - ALPY

Setkání členů u pásma diapositivů se koná ve čtvrtek, 1. července v 16.⁰⁰ hodin v ubytovně oddílu Tatran Jablonec, v Jungmannově ulici.

Přineste svoje diapositivy na téma Alpy, základní sadu obrázků přinese Jiří Šourek.

VÝLET ZA JIZERSKOHOŘSKÝMI POMNÍČKY

Výprava ve spolupráci s Libereckou vlastivědou se koná v pondělí, 5. července 2004.

Odjezd autobusem z Liberce v 8.⁰⁰ do zastávky Bedřichov - odbočka.

Možno jet autobusem z Jablonce v 7.⁴⁹ do Bedřichova,

z konečné v Bedřichově zrychlený přesun na zastávku Bedřichov - odbočka, nebo zadem ke skalnímu viklanu.

Během cesty navštívíme tato pamětní místa:

- Skalní viklan, Klogertův kámen, Lichtenecknerův kříž, Melzerův pomník, Stammelův kříž, kříž Dagmar Spinové, pomník Herberta Johne, Porscheho kříž, Gregorův kříž, Šámalův pomník, kříž na Tetřevím kameni, Kristiánov, Leuteltův pomník v Josefově Dole.

Trasa je dlouhá asi 16 kilometrů.

Trasu navrhnul a výpravu povede pan Šourek.

VÝLET ZA PAMÁTKAMI ZA ZEMSKOU HRANICÍ

Výprava ve spolupráci s Libereckou vlastivědou se koná v sobotu, 21. srpna 2004.

Odjezd do Sklářské Poruby z Liberce 6.³⁰, Jablonce 7.⁰⁰, Tanvaldu 7.²⁵.

Během cesty navštívíme tato pamětní místa:

- Poutní kostel, Krakonošův hrob, Zlatá vyhlídka, Miska cukru, Orlí skála, Zbojnické skály, Moltkeho pomník, staré pyritové štoly, jeskyně Uran, zatáčka smrti, Vysoký kámen, Večerní zámek, Bílý Flins, Jakušice, Harrachov. Pasy s sebou, baterky s sebou!

Trasa je dlouhá asi 27 kilometrů.

Trasu navrhnul a výpravu povede pan Šourek.

Patron

**Informace přátel drobných památek
Jizerských hor č. 2 / 2004 (15. ročník)**

Vydává: Spolek Patron, Sportovní 555, 468 41 Tanvald, IČO-64669807, bankovní spojení ČSOB Jablonec nad Nisou, č. ú. 505 378 463 / 0300, šéfredaktor: Jiří Šourek, vychází čtvrtletně, povoleno OkÚ - Jbc - 941 / 34, výtisk je neprodejný a slouží výhradně pro vnitřní potřebu sdružení a jeho členů! Vychází v červnu 2004, příspěvky, články a fotografie do dalšího vydání zašlete nejpozději do konce července 2004!

FRIDRICH ALEXANDER HUMBOLDT

(**Freiher - svobodný pán**)

Mimo památek zhotovených lidskou rukou zajímám se i o zvláštnosti stvořené přírodou. Tak jsem se 12. 4. 2004 vypravil podívat na Bílé kameny u Jitřavy a protože nedaleko jsou Kozí hřbety, součást tzv. Lužického zlomu, podíval jsem se i tam. Do odjezdu vlaku v 15.30 ještě pořád bylo dost času, tak jsem se toulal touto krásnou oblastí, až jsem narazil na starý, už zarostlý lom, potom další a další, až v jednom jsem zůstal, jak se říká, s pusou otevřenou. Ve skalní stěně jsem objevil nápis, věkem zašlý, přesto ještě dost dobře čitelný. O jeho existenci jsem nevěděl, tudíž jsem ho ani nehledal, představte si to překvapení - 153 let starý, mně neznámý nápis. Lomy jsou v prostoru mezi Kozími hřbety a Bílými kameny.

Alex
HUMBOLDT
1851

Jméno Humboldt jsem někdy četl v populárně naučných časopisech, ale přiznám se, že o jeho životě toho moc nevím. Na základě objeveného nápisu jsem si opatřil o něm toto:

F. A. Humboldt se narodil 14. 9. 1769 v Berlíně a tam i zemřel téměř 90-ti letý dne 6. 5. 1869. Pocházel ze zámožné šlechtické rodiny. Jeho otec byl důstojník, měl hodnost majora a byl pobočníkem Ferdinanda Brunšvického. Jako důstojník se otec zúčastnil na bojích v sedmileté válce a když bylo synovi 10 let, otec padl. Rodina se postarala, aby Alexander dosáhl co nejlepšího vzdělání, takže v roce 1787 už studoval na univerzitě ve Frankfurtu, brzy ale přešel na univerzitu do Berlína. Hlavním oborem pro Alexe byla přírodověda, především však geologické útvary. O tom už v roce 1790 vydal knihu. V roce 1790 uskutečnil vědeckou cestu přes Belgii, Holandsko, Francii a Anglii. Jeho snahou bylo získání co nejširšího vzdělání a tak ještě v tom roce studoval na obchodní akademii v Hamburku, především ale studoval cizí řeči. Brzy zjistil, že ho stále přitahuje přírodověda, takže v roce 1791 je pro změnu studentem na slavné hornické akademii v saském Freibergu. Zaměřil se zase na studium geologie. V roce 1796 zemřela i jeho matka. Po čase se opět vypravil na studie do světa. Přes Drážďany, Prahu a Vídeň do Itálie; zde studoval vulkanickou činnost. Dostal pozvánku na světovou výpravu do Egypta, ale v té době už do Egypta vpadl Napoleon a tak se jeho cesta neuskutečnila. Dostal se ale do Španělska a státní sekretář Luis Urquio mu slíbil volnou cestu do všech španělských držav na americkém kontinentě. 5. 6. 1799 do Ameriky odjel. Pět let cestoval po Jižní Americe až se v roce 1804, 3. srpna vrátil do Evropy. Před návratem do Evropy pobyl i na území Severní Ameriky a byl coby uznávaný vědec přijat prezidentem USA Jeffersonem. Na jeho počest bylo několik měst v USA pojmenováno po tomto slavném vědci. Tak např. je město Humboldt ve státě Iowa, další město je ve státě Kansas, další ve státě Tennessee, ve státě Nevada je po

něm pojmenována řeka a na pobřeží Kalifornie je Humboldtova zátoka. Po návratu do Evropy zpracoval své dojmy a vědecké poznatky v mnoha knihách. V roce 1827 se na výslovné přání krále usadil v Berlíně a zde přednášel. V roce 1829 zorganizoval ruský car Alexander výpravu do severní Asie a pozval i Humboldta. Cesta trvala devět měsíců a dostal se až za Ural a na Altaj. Na podnět Humboldta došlo v celém Rusku k zakládání meteorologických stanic. V roce 1830 se zapojil i do politické činnosti. Doprovázel pruského korunního prince do Varšavy a když se stal Ludvík Filip králem Francie, byl vypraven do Paříže jako velvyslanec Pruska. Až do roku 1847 strávil každý rok čtyři až pět měsíců v Paříži, ale stále vědecky pracoval.

Je známo, že tento velký a ve své době jeden z nejuznávanějších vědců pobýval na severu Čech a je možné, že navštívil i geologicky zajímavou oblast skalních útvarů v okolí Jitavy, a na jeho počest byl do stěny jednoho lomu vytesán tento nápis. Kdo budete po nápisu pátrat, navštívíte krásnou, zajímavou krajinu, kde vás nebudou rušit davy turistů (až na oblast Bílých skal). Návštěvu této oblasti vřele doporučuji. Je to sice trochu namáhavý výlet, ale stojí za to.

Pro Patron: Oldřich Sladkovský

NAPOLEONSKÁ VOJSKA - ROK 1813 VE FRÝDLANTĚ

Napoleonská tažení se dotkla Frýdlantu v roce 1813. Bylo to už v době, kdy Napoleon přešel Evropou až k branám Moskvy. Tam utrpěl krutou porážku. Ztratil převážnou část své armády, proto sbíral novou. Pod jeho vedení se přihlásili také Poláci pod vedením generála Umiňského. Začátkem srpna 1813 měla Napoleonova vojska obsazena města Budyšín, Zhořelec i Žitavu a začíná neklid i na Frýdlantsku. Napoleonova vojska stála tehdy u Kunratic, ale dosud za státní hranicí.

Až jednoho srpnového dne roku 1813 napadla vojska generála Umiňského rakouskou polní stráž, skládající se ze čtyřiceti myslivců a dvaceti husarů v blízkosti rybníka zvaného Tongrund. Bitka trvala asi tři hodiny. Na straně obránců byli

dva mrtví, dva zajatí a jeden těžce raněný. Ostatní ustoupili. Na kunratickém hřbitově byli z této bitky pochováni tři mrtví. Ještě téhož dne vstoupila Napoleonova vojska jednak od Větrova po mostě do Frýdlantu a druhá část vojsk pak přes Křížový vrch do města. Vojáci se zmocnili města bez odporu. Na radnici přijel sám generál Umiňski. Městští radní jej pozdravili a protestovali proti obsazení města, protože ve Frýdlantě ještě nevěděli, že Napoleon stojí ve válce proti Rakousku, kam tehdy Frýdlantsko příslušelo.

Největší část Napoleonových vojsk zůstala za městem směrem na Kunratice a Dětrichov. Občanům města byla uložena povinnost zajistit dvakrát až třikrát denně teplou stravu pro vojáky. To bylo vždy 2000 až 3000 porcí, takže se vyvařovalo ve všech domácnostech. Stejný osud postihl i Habartice i Zavidov, kde rovněž byly Napoleonovy posádky. Když se vojska generála Umiňského připravovala na odchod, požadovala na městě ještě 400 plášťů pro vojáky a 5000 výpalného, tehdejší měny. Protože nebylo možno tak velkou sumu ihned sebrat, vzali si vojáci s sebou rukojmí, a to: panského inspektora Neumanna a starostu Jäckela a berního Wolfa a vedli je pěšky potupným způsobem do Liberce, kam celá posádka 20. srpna postupovala. Cesta to byla namáhavá, zejména pro starostu Jäckela, kterému bylo již 72 roků. Proto městští radní hned druhý den peníze sehnali a rukojmí byli vykoupeni. Koncem srpna 1813 se však objevili Rusové, kterých přišlo do Dolní Řasnice osm tisíc. Proto Napoleonova vojska již 1. září zcela vyklidila náš kraj. Ráno 2. září v 8 hodin vstoupili ruští granátníci spolu s pruskými myslivci a rakouskými vojáky do města. Byli vítáni s velkou radostí. Vojákům se dostalo pohoštění na náměstí a důstojníkům pak na radnici. Tuto skutečnost namaloval dobový malíř Anton Donath a obraz je uložen v Městském muzeu ve Frýdlantě.

Tento článek jsem získal z osobního archívu fotografa Oldy Jarovského, od něho mám i článek » Frýdlantsko a Liberecko a Napoleon«, napsán Antonínem Sedláčkem z Městského musea ve Frýdlantě, který k tomuto dokládám.

Jiří Pavelka

FRÝDLANTSKO A LIBERECKO A NAPOLEON

Po debaklu ruského tažení roku 1812 ustupovala napoleonská vojska, Francouzi a jejich polští spojenci, středoevropským prostorem a bojové akce se přesunuly na naše území. Frýdlantsko a Liberecko se tak stalo dějištěm válečného zápasu od jara do podzimu 1813.

Začalo to vše 23. března 1813, kdy se na Frýdlantsko přesunula jednotka rakouských horských myslivců, kteří se ubytovali ve vesnicích. Velitel a 6 mužů se usídlili ve Frýdlantě.

Až do září se v naší oblasti vystřídaly jednotky obou válčících stran (Poláci, Francouzi, Rakušané, Rusové a Prusové) a jejich pobyt byl spojen s rekvizicemi a drancováním a velmi poškodil hospodářské poměry tohoto regionu.

12. května 1813 se ve Frýdlantě objevil rakouský státník hrabě Stadion a následujícího dne odcestoval do Zhořelce, kde sídlil ruský hlavní stan, aby koordinoval spojenecké akce.

Dne 14. a 15. května projelo Frýdlantem 50 vozů, které sem dopravily pruské vojáky raněné v bitvě u Lützenu. Byli určitý čas ubytováni v Raspenavě a v Luhu pod Smrkem.

V noci na 23. května napadlo 1000 kozáků Ves, obec zplundrovali a rekvírovali koně právě přivezené ze Saska. Rusové posléze ustupovali přes Předlánce, Pertoltice, Bulovku a Dolní Oldřív před postupujícími Francouzi.

27. května došlo ve Frýdlantě a okolí k vystřídání vojska. Horští myslivci byli nahrazeni husarským plukem.

Dne 19. června přibyl do Frýdlantu generál Neipperg, (později se stal intimním partnerem druhé manželky poraženého Napoleona excísařovny Marie Louisy a otcem jejich dětí) velitel 2. lehké jízdní rakouské divize (6000 mužů) s úkolem chránit severočeské pomezí. Zde došlo ke kuriózní situaci. Neipperg ustupující před početnějšími napoleonskými oddíly a bez přesnějších zpráv o celkové situaci v Čechách, vydal z vlastní iniciativy 22. srpna výzvu k obyvatelstvu, aby se zbraní v ruce čelilo nepříteli. Výzva měla ohlas, který asi překvapil i samotného Neipperga. Během jediného dne se z Jílového, Držkova, Zásady, Olešnice, Jablonce, Navarova a dalších míst dostavilo 1700 dobrovolníků. Jen z Malé Skály se přihlásilo 230 mužů, kteří chtěli » osvobodit Liberec a další místa z moci nepřítelů «. Této lidové iniciativy se Neipperg zalekl a 25. srpna vydal novou výzvu, že děkuje obyvatelstvu za jeho » patriotické smýšlení « a posílá dobrovolníky domů, protože prý již nebezpečí nehrozí.

Hlavní vojenské události proběhly však 26. a 27. srpna u Drážd'an, kde Napoleon porazil Českou armádu Schwarzenbergovu a překročil Krušné hory (v této

bitvě padl generál Moreau, který se několik dní předtím zdržoval jako host hraběte Clam-Gallase na frýdlantském zámku, kdež můžete shlédnout jeho bustu).

Po tomto vítězství pojal Napoleon plán podniknout tažení na Prahu, obsadit Čechy a dokonce svého generála D. R. Vandamma dosadit na český trůn. Tyto plány však padly, když v bitvě u Chlumce a Přestanova v Krušných horách utrpěli Francouzi porážku (přinesla ztrátu 20 000 mužů a sám generál Vandamme byl zajat).

Vraťme se však do naší oblasti. 16. srpna dal Napoleon rozkaz generálu Berthierovi k útoku na Frýdlant. Následujícího dne vstoupily polské jednotky vedené generálem Umińskim do Frýdlantu. Další postup polsko-francouzských jednotek na sever byl však téhož dne zastaven u Kunratic Rakušany. Bilanci této potyčky byli dva padlí a dva zajatí.

31. srpna pronikl malý ruský oddíl ruských dragounů k Frýdlantu, který se nepokusil obsadit a pokračoval dále ve směru k Dolní Řasnici. 2. září v 10 hodin dopoledne se spojily hlavní síly ruského dragounského oddílu a rakouskými císařskými husary a oddíl kozáků, Kalmyků, Kirgizů a pruských hulánů a v síle 14 000 mužů prorazil před Frýdlantem (nedaleko dnešní továrny frýdlantského provozu Elitex) polskou obranu a obsadil Frýdlant.

Důstojníci vítězných jednotek byli pohoštěni na frýdlantské radnici. Na paměť tohoto pohoštění dal magistrát za úřadování tehdejšího purkmistra Jäckela (narozen 1741, v úřadě byl v letech 1800 - 1815, frýdlantské obyvatele může zajímat, že byl zakladatelem dnešní části města Údolí, lidově zvanou » Jackelák «), a radních Ohlmana, Peukera a dalších zhotovit obraz, jehož originál je vystaven v Městském muzeu ve Frýdlantě, které se nalézá ve 2. poschodí radnice, a který byl při veřejné slavnosti zavěšen dne 4. září 1814.

Antonín Sedláček,
Městské muzeum Frýdlant

GENERÁL LAUDON

jede skrz vesnici kdo by to neznal. Jednou z těch obcí jsou i Rynoltice. U kostela je na krásné dřevěné budově pamětní deska připomínající, že zde údajně pobýval sám generál Laudon. Kdo byl generál Laudon ?

Laudon Ernst Gideon - Freiher (svobodný pán)

Narodil se 2. února 1717 v Tootzenu v Livonsku. Jeho jméno nám zní poněkud cize, není ani německého původu, nezní ani jako slovanské nebo maďarské jméno. A je to tak - Laudonova celkem chudá šlechtická rodina pocházela ze Skotska - zde se psal správně Loudon. Jako většina příslušníků chudé šlechty, hledal i on uplatnění ve vojenské službě. Roku 1732 vstoupil jako kadet do služeb ruské armády a

už v roce 1733 (jako šestnáctiletý) bojoval až do roku 1735 ve válce o polský trůn. V letech 1738 - 1739 stále ve službách ruského cara bojoval proti Turkům. Brzy ale zjistil, že služba v carské armádě není pro něho ta pravá cesta k úspěchu. Jako voják z povolání byl ochoten sloužit tam, kde budou lepší podmínky. Požádal proto o službu ve vojsku pruského krále. Prusové o jeho služby nestáli, byl odmítnut, což byla, jak se později ukázalo, chyba. Hledal proto uplatnění u dalšího, v té době velkého státu, v rakouském vojsku. Byl přijat jako hejtman pandurského vojska barona Trencka, zúčastnil se bojů v Bavorsku a na Rýně, kde byl těžce zraněn. Vojenskou službu na krátký čas opustil, aby už v roce 1745 bojoval proti Prusům v Čechách a ve Slezsku. Od vojska barona Trencka přešel v hodnosti podplukovníka do čela chorvatského sboru (stále ovšem ve službách Rakouska). V únoru 1757 vedl úspěšnou bitvu u Hirschfelde v Německu proti Prusům. Hirschfelde je kousek od Žitavy; že by právě v té době postupoval přes Rynoltice? Za tuto vítěznou bitvu byl hned v březnu povýšen na plukovníka. Proti Prusům (vzpomeňte, že nebyl přijat do pruského vojska) vedl i nadále úspěšné boje a v srpnu 1757 byl povýšen na generálmajora. Roku 1758 vyslal generál Daun Laudonovo vojsko na pomoc Olomouci. Město v té době obléhal pruský král Bedřich II. Obratnou taktikou připravil Laudon pruské vojsko o všechny zásoby a přinutil tak ruskou armádu vedenou pruským králem Bedřichem II. k rychlému ústupu z Čech. Generál Laudon vytrvale hnal pruské vojsko až za hranice. Marie Terezie byla nadšena a 2. července byl Laudon povýšen na podmaršálka a byl vyznamenán velekrížem Marie Terezie. I nadále si vedl úspěšně a stal se říšským a rakouským baronem s působností v Čechách. Od Marie Terezie dostal statek Malé Bečváry na Kouřimsku. Zemřel 17. července 1790 v Novém Jičíně.

Z materiálů liberecké knihovny a jiných zdrojů pro Patron připravil:

Oldřich Sladkovský

Spolupráce PATRON – JANOVSKÉ ECHO

Začátkem roku jsem se víceméně náhodou dostal k informaci o grantu, který vypsal OÚ v Janově n. Nisou a následně i k časopisu JANOVSKÉ ECHO, který vydává jako čtvrtletník pro Janov, Loučnou, Hraničnou a Hrabětice Spolek přátel Janova. Z grantu nakonec pro tento rok nic nebude, ale vznikl tu prostor pro spolupráci se Spolkem přátel Janova (www.sweb.cz/spolek_pratel_obce), který je velmi aktivní i v oblasti opravy památek. V současné době např. opravují památník I. světové války pod Trništěm. S Martinem Purmem jsme pak navštívili schůzi spolku a informovali jsme výbor o naší práci.

Já jsem napsal krátký článek, ve kterém jsem popsal historii a zaměření našeho spolku. Článek vyšel v jarním čísle.

Právě v tomto čísle mě velmi zaujal článek člena výboru spolku p. Zdeňka Hermsdörfera o letišti na Hrabětické louce, který napsal na základě podkladů p. Prchala. Pán Hermsdörfer se o památky zajímá již dlouhou dobu a možná, že se brzo stane členem spolku Patron. Myslím si, že toto téma bude určitě zajímavé i pro naše členy, a proto jsem požádal p. Hermsdörfera o možnost uveřejnění jeho článku v našem časopise.

Oba autoři nám dali souhlas k jeho uveřejnění v plném znění a bez úprav.

Ruda Makeš

O letišti v Hraběticích:

Nepíše se o něm v turistických průvodcích, ani není zakresleno v turistických mapách

A dnešní návštěvník Jizerských hor se o něm prakticky již nic nedozví. Pouhých padesát roků od jeho uzavření stačilo k tomu, aby letiště upadlo do hlubin zapomnění.

Úspěšné otevření plachtařského letiště v Pláních pod Ještědem v květnu 1946 inspirovalo vedení Aeroklubu Jablonec, které marně hledalo v okolí Jablonce vhodnou plochu pro vybudování sportovního letiště k tomu, aby se poohlédlo i v blízkých Jizerských horách. Ačkoliv Aeroklub v Jablonci patřil mezi velké aerokluby, jeho činnost byla limitována neexistencí vlastního letiště: vojenské letiště v Liberci mohl využívat pro sportovní provoz pouze místní aeroklub, letiště v Hodkovicích plně využívala plachtařská škola a o víkendech se o ni navíc i dělily aerokluby z Turnova, Semil a Železného Brodu.

Hledání v Jizerských horách bylo úspěšné: pro letiště byla na jaře roku 1947 vybrána náhorní travnatá louka poblíž silnice vedoucí z Hrabětic na Královku, která byla snadno dosažitelná jak od silnice autem, tak i pěšky od konečné stanice tramvaje v Janově nad Nisou. Je pravdou, že plocha nebyla zcela ideální, ale po odstranění několika stromů, dvou chátrajících domků, terénních úpravách a upravení ubytovacích prostor v nedaleké chalupě bylo vše připraveno. Zbývalo ještě vyřešit jeden problém - a to sehnat leteckého instruktora. Proto vedení aeroklubu přivítalo fakt, že do zaměstnání v jabloneckém závodu Elektro-praga nastoupil člověk, který měl nejen zkušenosti z létání v Pláních pod Ještědem, ale i potřebnou kvalifikaci jako pilot - instruktor. Letiště mělo délku 1200 metrů, přičemž se pro provoz využívalo pouze 1000 metrů; zbývajících 1200 metrů z výškovým rozdílem 200 metrů klesajících ke Královce bylo využíváno pouze pro nácvik přistávání do protisvahu, což bylo originalitou hrabětického letiště, neboť tento přistávací manévr nebylo možné na jiném letišti cvičit. Původně vybraný prostor pro hangár byl přesunut na protější stranu do lesního výklenku proti dnešní chatě Tesanka a kromě hlavní dráhy byl po schválení leteckou inspekcí vytyčen i druhý pás směřující šik-

mo směrem k Maliníku, od místa, kde pěšina z Janova přetíná hřebenovou silnici. Pás měl rozměry 500 x 60 metrů a byl určen pro provoz lehkých sportovních letadel.

Plachtaři tak mohli využívat celou délku 1000 metrů, která umožňovala při startech navijákem rozvinout celou délku vlečného lana a kluzáky pro výcvik pokročilých a výkonných dosahovaly při vypnutí lana výšky přes 500 metrů nad úrovní letiště, tj. 1300 metrů nadmořské výšky a zde již bylo snadné navázat na termické stoupavé proudy. Specialitou letiště bylo, že byl kluzák vtažen lanem až do základny oblaků.

Na podzim roku 1947, kdy jsem (Jaroslav Prchal) přišel do Aeroklubu Jablonec, byla první etapa výstavby letiště již hotova, ale létat se již vzhledem ke klimatickým podmínkám nedalo, ale já byl rád: alespoň jsem mohl lépe poznat své budoucí žáky a poznat jejich povahové vlastnosti: školilo se tehdy na jednomístných kluzácích a žák byl v oblacích odkázán pouze na sebe, rady a pokyny, které mu dal jeho instruktor před startem.

Známé události z r. 1948 posunuly oficiální schválení letiště Královka až do počátku července r. 1948; vlastní provoz potom třemi lety, které jsem provedl na kluzáku Z-23 Honza. Byla to velká sláva, i když všechny tři lety nepřesáhly dohromady 15 minut. 28. července jsem přelétl z Hodkovic na Královku kluzák GB-II b - zvaný „Bejbina“ pro výcvik pokročilých a tím začal na Královce pravidelný plachtařský provoz.

Největší překážkou provozu byl nedostatek prostor pro ukládání kluzáků, nebylo možné neustále skládat po skončení výcviku stávající dva (po krátkém čase již šest) kluzáků. Procedura montáže před a demontáže po létání zabírala množství plachtařského času, nehledě na to, že tato manipulace zvyšovala vůli spojovacích čepů křídel s trupem i křídelních vzpěr, což zvyšuje riziko vibrací s následným možným rozlomením letounu při vyšším namáhání konstrukce letounu při navijákovém startu.

Tuto situaci jsme vyřešili rozšířením půdního prostoru a vrat našeho domu na letišti.

A do takto vzniklého prostoru jsme mohli umístit jeden školní kluzák a jeden celý kluzák pro pokročilé. Ostatní letouny jsme však nadále museli ukládat rozložené; výkonný kluzák potom byl hangárován v Liberci.

Samotný plachtařský provoz využíval podle směru větru dvě varianty: při východním směru větru stál naviják na hrabětické straně; start a přistání potom bylo na straně u Královky. Opačné postavení nebylo příliš oblíbené, neboť znamenalo přistávat přes elektrické vedení podél cesty na Královku. Výcvik začátečníků byl prováděn pomocí gumového startovacího lana s místem startu poblíže chaty Královka. Maximální doba letu byla kolem 10 vteřin, ale pro začátečníky to bylo dostačující. Poslední start gumovým lanem byl proveden 21. 5. 1950. Létalo se ve

všední dny a sobotu odpoledne, v neděli potom celý den. Pokročilejší piloti létali i na sněhu. Když padla na Královku mlha, přišla nízká oblačnost nebo silný boční vítr a nebylo možné vůbec létat, byly tyto dny využívány buď k přezkušování žáků na dvousedadlovém kluzáku na letišti Liberec nebo, a to hlavně, k přípravným pracem na stavbu hangáru. V červnu roku 1949 byl aeroklubu přidělen školní kluzák Sg-38, v září potom speciální kluzák pro nácvik akrobacie GB-Fic. Vlastní létání bylo sledováno vždy početnými diváky, mezi kterými nechyběli ani vysocí představitelé vlády, kteří byli ubytováni na Presidentské chatě a díky kterým byla i stavba hangáru na Královce značně uspišena.

Při výstavbě hangáru bylo nutné odpracovat stovky hodin jak na zemních pracech, tak i na betonáži základové desky. Projekt hangáru byl zpracován na specifické podmínky Jizerských hor a tak například střecha hangáru měla unést až 3 metry mokrého sněhu.

Využitelný vnitřní prostor byl 16x12 metrů, což plně postačovalo pro všechny tehdejší typy kluzáků. Po dostavbě hangáru v r. 1951 sem byl přelétnut kluzák Šohaj LG 125 a v r. 1952 i dvousedadlový kluzák Jeřáb, určený pro přeškolování letů v termice, mracích a občas také používaný pro vyhlídkové lety dnešních VIP osob a tak kromě ještě nevyzkoušených startů za motorovým letounem jsme mohli provádět kompletní plachtařský výcvik.

Samozřejmě i při našem provozu docházelo k drobným událostem, jako je poškození překližkové části spodního trupu letounu, ale tato poškození jsme vždy do druhého leteckého dne opravili vlastními silami, pouze jednou, kdy se při přistání kluzák Šohaj otočil kolem vlastního křídla a přelomil se trup, museli jsme opravu zadat ve výrobním závodě. Vážnější havárie jsme měli pouze dvě:

Při navijákovém startu pilot začátečník se zalekl výšky asi 10 metrů a nevyplnul tažné lano. A i když bylo uvedeno v činnost sekací zařízení, přesto naviják stáhl letadlo k zemi, přední část trupu se zabořila do země, křídla se zlámala a trup roztránil. I když celá havárie vypadala hrozivě, deformační zóny kluzáky a upínací pásy vykonaly své a zabránily vážnějšímu zranění pilota, ale kluzák byl zcela zničen.

Druhá vážná havárie se stala při hostování členů libereckého aeroklubu, kdy pilot cvičného kluzáku Z-24 byl při přistání příliš krátký a přistál přímo doprostřed bažiny uprostřed přistávací plochy. Prudké zabrzdění přineslo sice úplné zničení kluzáku, ale pilot zůstal nezraněn. Přes tyto případy lze konstatovat, že na sedm až osm tisíc startů dva zničené kluzáky bez zraněných pilotů je bilancí víc než úctyhodnou.

A potom přišel konec: nenadálý a o to krutější. V druhé polovině roku 1952 byly aerokluby nuceny vstoupit do nové jednotné organizace Svazarmu, což přineslo sebou vznik krajských aeroklubů a jejich stanic, kde měla být soustředěna veškerá letecká technika, zajištěna vysoká kvalita výcviku profesionálními instruktory

a mechaniky a všechna menší letiště byla zrušena. To potkalo i Královku: kluzáky byly převedeny do Liberce, hangár převzalo zemědělské družstvo, několik členů přestoupilo do Liberce nebo Hodkovic a jablonecký aeroklub v podstatě skončil.

Definitivní tečku za letištem Královka potom učinili dva chlapci, kteří si v hangáru plném sena rozdělali ohniček a hangár do základů vyhořel. A tak dnes již jenom stopy betonové základové desky, pomalu zarůstající travou, připomínají dobu, kdy zde vládl čilý letecký provoz a vysoko v oblacích tiše kroužily kluzáky.....

Zdeněk Hermsdöfer, Spolek přátel obce Janova nad Nisou

Volně, podle vzpomínek Jaroslava Prchala z bulletinu Informátor Odbočky SL ČR
Liberec

Slavný rodák

... posílám další příspěvek do oddílu » slavný rodák «. Zajímám se o dějiny vědecké kresby nejen v národopisu, ale i v ostatních vědních oborech. Při studiu jsem narazila na zajímavý osud libereckého rodáka. Myslím, že se o něm téměř neví. Napadlo mne, že by to mohlo zajímat čtenáře » Patrona «. Zároveň jsem uvažovala, že by si tento zapomenutý vědec, jehož hrobem je oceán, zasloužil desku nebo křížek na některé skále liberecké části Jizerských hor. Letos má vlastně dvojité výročí.

AUGUST KAREL JOSEF CORDA

(22. 10. 1809 - září 1849)

geniální autodidakt - přírodopisec a kreslíř

V říjnu letošního roku tomu bude 195 let, co se libereckému tkalci Cordovi narodil syn, který do nuzných podmínek stísněné domácnosti dostal » královské « jméno August. Když osiřel, vychovávala jej babička, později byl přijat pražským strýcem; ten mu poskytl nejnutnější zabezpečení, ale o jeho výchovu pramálo dbal.

Mladý August byl velmi nadaný, toužil po vzdělání, uplatnění a uznání. Zájem o botaniku a nedostatek peněz jej přiměly přerušit studia na pražské polytechnice a přijmout úřednické místo ve firmě Batkově. Později se pokusil ještě o studium na lékařské fakultě, ale ani tu nedokončil.

Jeho největším zájmem byly přírodní vědy. Měl mimořádný pozorovací a kreslířský talent, což upoutalo Kašpara hraběte Šternberga, zakladatele Českého (dnešního Národního) muzea; zajistil mu místo kustoda zoologických a později také botanických sbírek. Stýkal se s MUDr. Vincentem Krombholzem, profesorem fyziologie na pražské universitě a vynikajícím znalcem hub, hrabětem Šternbergem i Bernardem Bolzanem, filozofem a matematikem. Z tohoto přátelství s vědcem ryzí povahy, kterého uctíval Dobrovský i Palacký, se zrodil objev. Bolzano věnoval mladému příteli drobnohled; Cordovým světem se od té doby stal mikroskopický výzkum. Jeho přesná pozorování, zachycovaná kresbou tak dokonalou, až byl podezříván, že kreslí víc, než vidí, neztratila na významu ani po stu letech. Pod vlivem Krombholzovým se věnuje mykologii a to tak systematicky a dokonale, že se stává jejím moderním zakladatelem.

Svým starším kolegům pomáhal při mikroskopické práci a kreslil pro ně nespočet tabulek. Je autorem kreseb v Krombholzově díle o houbách i ve Strumově obsáhlé práci o německé flóře. Sám napsal a kresbami doprovodil šesti svazkové dílo o houbách » *Icones Fungorum hucusque cognitorum* «. Věnoval se paleobotanice (v roce 1839 vyšla jeho kniha » *Prachtflora europäischer Schimmelbildungen* «) a pokusil se vydávat i podrobný popis českých nálezů trilobitů. Chtěl se postavit proti Joachymu Barrandeovi, který v okolí Prahy právě zahajoval monumentální výzkum prvohorních živočichů a dokázat, že podobnou práci mohou provádět domácí badatelé.

August Corda byl také komisařem » Jednoty pro povznesení průmyslu v Čechách «. Z titulu této funkce se zabýval využitím mikroskopických metod v moderní technologii. Napsal řadu odborných článků; stal se průkopníkem nových technologických postupů a odborníkem ve zbožíznalství.

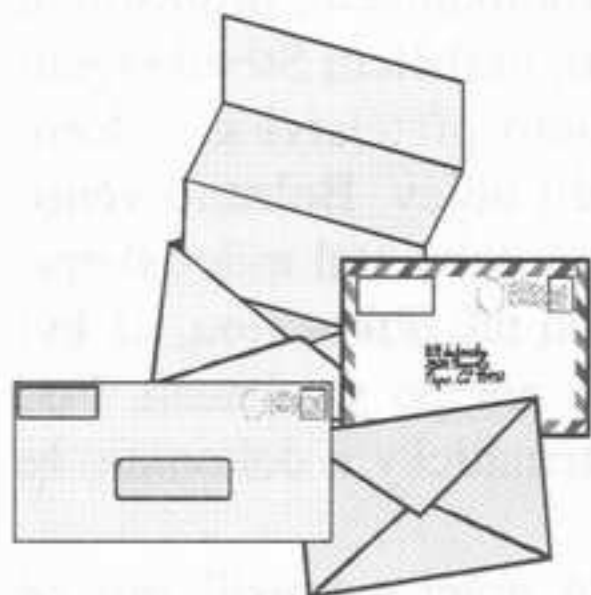
Touha po dalších vědeckých poznacích jej hnala do zámoří. V roce 1848 se vypravil na výzkumnou cestu do Ameriky. Nejdéle se zdržel v Texasu, kde sbíral přírodniny pro muzejní sbírky. Po ročním pobytu - v září 1849 - se vydal na cestu domů. Zvolil brémskou loď » *Victorii* «, která vyplouvala z New Orleansu. Příjemná zpáteční plavba skončila v prudké bouři. Moře nevydalo sbírky ani tělo nadějného, sotva čtyřicetiletého vědce. Z osobních věcí po něm v Praze zůstala jen jediná kresba - karikurní autoportrét.*

Od mládí neměl na růžích ustláno. Pral se s nepřízní podmínek, vítězil i podléhal, měl několik skvělých přátel, ale i mnoho odpůrců, kteří jej nazývali » vědeckým podvodníkem «. Čas, tak nemilosrdný k mnoha objevům, nic neubral na významu jeho mikroskopických metod. August Corda, od jehož tragické smrti

* Dodanou kresbu pro špatnou technickou kvalitu nelze reprodukovat.

uplyne letos v září 155 let, je jedním z mála českých badatelů první poloviny devatenáctého století, který ve svém oboru dosáhl světového věhlasu.

Jana Scheybalová

Z došlé korespondence

Liberec - Ostašov - křížek

Množství těch křížků se stále zvyšuje. Dalo by se předpokládat, že se lidé poučí, že křížky budou nejen vzpomínkou na člověka, který na tom místě našel smrt. Většinou zbytečně, z neopatrnosti, často i z nerozumu. Kdo pojedje vlakem z Liberce směrem na Českou Lípu, uvidí hned za zastávkou Liberec - Ostašov křížek u přejezdu (se světelnou signalizací) na celkem přehledném místě. I zde byl zbytečně zmařen lidský život. Souboj s projíždějícím vlakem tu někdo prohrál. Křížek je na okraji Ostašova, asi 30 metrů za kilometrovníkem 138,5. Křížek je bohatě ozdoben květinami, je vidět, že ztráta ještě nepřebolela, ale muselo k tomu dojít ?

Kateřinky - křížek

Vypravil jsem se opět po delší době vyhledat památku Tomáše Boka. Mám osvědčenou trasu, jezdím z Liberce městskou dopravou do zastávky Kateřinky - lesní správa. Dál pokračuji pěšky kousek po silnici až do místa, kde ze silnice odbočuje vlevo lesní cesta souběžně se žlutou turistickou značkou a potokem.

Po vystoupení z autobusu jsem tak pochodoval kolem „chlouby“ města Liberce, skládky, která zasahuje až k silnici. A právě naproti skládce je u silnice asi 70 cm vysoký, řemeslně odborně zpracovaný, dřevěný křížek. Je k nalezení na levé straně silnice ve směru z Kateřinek asi 80 kroků před osaměle stojícím komínem. Je bez nápisu. Zatím jsem nic bližšího nezjistil, kdo něco víte, dejte vědět.

Pro Patron Oldřich Sladkovský

... jako zástupce kolektivního člena Vašeho spolku, a to Městského o muzea Frýdlant, dovoluji si Vám zaslat článek mého přítele, učitele Petra Huška se žádostí o otištění v našem časopisu. Pan Hušek si přečetl jedno číslo časopisu a byl jím velmi nadšen, Protože vím, že vede kroužek dětí, který se věnuje vyhledávání a opravám drobných kulturních památek, požádal jsem jej, aby Vám o činnosti dětí něco napsal ...

Mgr. J. Černý

DROBNÉ KULTURNÍ PAMÁTKY V KRAJINĚ

(trochu povídání pro Patron)

Motto: Neprocestoval jsem kontinenty a cizí země, neznám bezútěšnost severoamerických dálnic, ani bombastičnost a ruch velkoměst. Pro radost z cestování ve zbytku života mi úplně stačí moje česká zem a dokonce mé nejbližší okolí, kde všude potkávám stopy lidí, kteří tu žili přede mnou, stopy jejich činnosti, památky starší i mladší, a poněvadž chci, tak na každém kroku vidím vždy něco nového: přírodu i historii. To není málo !

Pozdě na podzim, když náš ekologicko - historicko - turistický kroužek žáků raspenavské základní školy navštívil Městské muzeum ve Frýdlantě, pověděl mi tam Mgr. Jaroslav Černý (můj dlouholetý přítel) o Vaší záslužné práci, ukázal jedno číslo Vašeho časopisu a požádal mě, abych Vám něco napsal o našem kroužku.

Do kolébky mi nahlížely Černá Studnice, Krkonoše a Kozákov. Otec byl známý přítel Lužických Srbů a pro slovanskou myšlenku obětoval hodně. Sám milovník historie pěstoval to samé už od dětství v mé duši. Nelze se pak ani příliš divit, že jsem vyučoval dějepis a český jazyk. Pomalu mně samotnému se nechce věřit, že jsem ve škole vydržel padesát let. Od dějepisu a vztahu k dějinám a památkám už pak není daleko k tomu, aby člověk s podporou školy a Městského úřadu Raspenava dal dohromady klubko dětí, malých i větších, a získal je pro ušlechtilou zábavu a využití volného času. Střídáme tedy výlety s vyhledáváním památek s pracovními vycházkami. Dětské ruce na mnoho nestačí, ale děti v yrostou, zůstanou v rodné obci a někteří z nich s většími silami budou okračovat v tom, co v mládí začaly. Proto i já věřím, že si už nikde nenecháme zničit žádnou památku na minulost.

U Vás si velmi vážím popisu, vyprávění a uvádění literatury, vztahující se ke křížům, které jste objevili, a tak uvádíte ve známost. U mne zůstává plánem do budoucnosti zmapování všech objektů v Raspenavě, jejich citlivé a historicky nepoškozující zrestaurování a zjištění, co o památce víme. To je výhled na roky, ale věřím, že se to podaří. Společností, jako je Vaše je jistě už mnoho. Ale přesto Vám za Vaši práci děkuji, neboť jsem velmi rád, že takových, jako jsem já, je mnoho. Snad nás jednou zastřeší nějaký ústřední časopis, či něco jiného - v zájmu předávání zkušeností.

Ing. Aleš Kočí z technického odboru Magistrátu města Liberce se ve spolupráci s dalšími ekologickými složkami perfektně stará o ekologickou výchovu na školách a o její učitele. Zaujal ho náš ekologicko - historický kroužek a pobídl mě k napsání článku o naší práci do Bedrníku - časopisu pro ekogramotnost. (Článek přetiskujeme.)

Dále jsem ve spolupráci s panem Adolfem Kučerou, správcem souboru drobných památek (vede evidenci katalogových listů) Společnosti pro výzkum kamenných křížů při Městském muzeu v Aši. Ten by uvítal, kdybyste se s ním spojili a své kříže u něho zaevidovali. Záleží na Vaší úvaze. Adresa je Adolf Kučera, Kostelecká 696, 542 33 Rtyně v Podkrkonoší. E-mail: ark.kucera@tiscali.cz.

Se srdečným pozdravem

Petr Hušek

DĚTI A KAMENNÍ SVĚDKOVÉ

Starosta města Raspenavy Pavel Lžičař krátce před koncem loňského školního roku nabídl řediteli zdejší základní školy Jiřímu Vondráčkovi k prostudování osnovy grantového programu Odboru životního prostředí Libereckého kraje. A ředitel s nimi seznámil autora tohoto článku - učitele přírodopisu a dějepisu. Z grantu Program podpory ochrany přírody a krajiny se mi zalíbil titul Údržba a obnova drobných památek v krajině. Jako učitel dějepisu a tělesné výchovy jsem totiž dříve po mnoho let vedl na školách turistický kroužek s cílem poznávat historický a zajímavá místa v okolí Liberce. Teď se mi naskýtala možnost spojit historii, přírodu, ekologii a tělesnou výchovu. Bolelo mě - a jistě nejen mne - ničení a přehlížení různých pomníčků a křížů - svědků vývoje lidské společnosti. Uvědomil jsem si, že díky grantu bychom mohli alespoň nepatrně pomoci zanikajícím památkám tím, že je zviditelníme a ukážeme lidem. snad to málo, co budeme moci s dětmi vykonat, bude pobídkou pro dospělé, pro ty, co mohou a umí víc.

Oněch téměř devět tisíc korun získaných díky grantu doplnilo do školní dílny potřebné nářadí, jímž jsme pracovali. Obec ušetřila a škola získala dvakrát. Vedle materiálního vybavení získala malý soudržný dětský kolektiv, který už něco dokázal. Jeho členové přijali za své kladný vztah k přírodě, k památkám minulosti, k domovu. Po dohodě se starostou a ředitelem školy jsem totiž získal žáky, kteří projevovali vztah k drobným památkám v krajině. Tak vznikl náš ekologicko - historicko - turistický kroužek žáků 4., 5. a 7. třídy - klubko správných kluků a děvčat.

Práce kroužku začala s počátkem tohoto školního roku. První poznávací a mapovací etapa spočívala v turistických výletech do okolí Raspenavy v měsíci září. Fotografovali jsme a poznávali pomníky a kříže u cest, na rozcestích. Nekteré z nich byly obrostlé křovím a trávou. Velmi ubohý stav svědčil o nezájmu a zanedbání. Při těchto výletech jsme poznávali i další historické památky, učili jsme se rozeznávat stromy, živočichy v přírodě, uvažovat ekologicky a také se tak chovat. Ve druhé etapě - té hlavní, pracovní - jsme nastupovali k těm nejbližším a nejzanedbanějším objektům už s motykami, pilami, lopatami, hrabičkami. » Oživovali « a

zviditelňovali jsme tyto drobné památky v krajině vyřezáváním křoví, likvidací skládky kolem pomníčku, úpravou terénu.

Věřím, že členové kroužku přes své mládí pochopili mé vysvětlení: I když mají tyto památky německé nápisy, jsou hodny naší pozornosti a úcty, neboť je postavili a nám zanechali lidé dřívějšího pokolení, kteří tu pracovali na polích a v továrnách, kteří postavili celou Raspenavu. Je tedy nejen slušností, ale přímo povinností k dějinám a obcí zachoval tyto památky pro nás a pro další pokolení.

Po zimní přestávce proto, ať už opět s grantem či bez něho, chceme od jara s naší činností pokračovat. Město nám pomohlo v tom, nač bychom sami nestačili - pokácení přerostlých a suchých stromů, spojení upadlých částí, zhotovení kovových zábran, umístění laviček. My pak výsadbou stromů a péčí o ně. Věřím, že budoucnu dojde k odborné restauraci těchto památek, k obnově textů a jejich překladu.

Doufám i v knižní vydání publikace podobající se Naučným stezkám Libereckého kraje. Na takové úkoly nestačíme, ale chceme být nápomocni. Kontakt jsme navázali s doktorem Rabanem z farnosti Raspenava, se Správou CHKO Jizerské hory, s občanským sdružením Frýdlantsko, s Muzeem Frýdlant v Čechách. Vždy pak si budeme všimát přírody kolem nás, její proměnlivé krásy od jara do zimy a budeme se snažit ji chránit. A co vy - pustíte se do toho taky ? Držíme vám palce.

Petr Hušek

Spolek přátel
drobných památek
Jizerských hor

✉ Sportovní 555, 468 41 Tanvald ☎ 0606 - 917 471

Bankovní spojení: ČSOB Jablonec n. N., č.ú.: 505378463 / 0300 IČO-64669807

Patron

ZÁPIS č.: 17.04.04.

z výroční schůze občanského sdružení „PATRON“

Datum konání:	17.04.2004	Místo konání:	Tatran Jablonec nad Nisou
Přítomni:	Viz podpisový arch		
Omluveni:			

Zápis z jednání:

Předseda uvítal účastníky a přednesl program schůze.

Výbor spolku se od poslední schůze sešel 5x.

Dosud nebyl vydán CD ROM s diapositivy doktora Nevrlého. Pan doktor Nevrlý chce přidat ještě nějaké obrázky a k nim příslušné texty.

Spolek má k dnešnímu dni 83 členů, 2 čestní členové, 2 kolektivní, 97 odběratelů, 7 povinných výtisků. Někteří členové nemají dodnes zaplacen členský příspěvek. Také se stalo, že někdo poslal peníze na účet a neuvedl členské číslo, takže nevíme, od koho tyto peníze přišly.

Byl projednán problém malého využívání klubovny v Jiřetíně pod Bukovou. Zachovat, nebo zrušit? Za jedno sezení v Tatranu se platí 200,- Kč. Na naše setkání první čtvrtek v měsíci dochází obvykle 10 až 12 členů - stále stejných. Do jejich programů přispěli pan Řezáč filmem o zahájení provozu rozhledny na Smrku, pan Šourek pásmem diapositivů O starých Jizerských horách a studenti FAMU absolventským filmem Smrt v lese.

Časopis nemá dostatek příspěvků; čtenáři si stěžují, že ztrácí na zajímavosti, ale na otázku, čím k jeho zpestření přispějí, neumějí odpovědět. Při přejímání článků z jiných tiskovin je nutné uvádět zdroj kvůli autorským právům.

Autoři seznamu památek pojali úmysl rozšířit jeho působnost na celý Liberecký kraj - toto bylo zamítnuto - ponecháme pouze Jizerské hory, částečně Jablonecko, Liberecko a kousek Polska.

Jako společné akce byly navrženy opravy památek: Jurischův kříž, Langeho pomník na Jizerce, Stammelův kříž a vztyčení nového kříže na místě druhého spadlého letadla na Smědavské hoře.

Končí volební období spolkového výboru, během schůze proběhne volba nového výboru.

Návrhy na činnost v letním období: 15. května - prohlídka starých hraničních kamenů v oblasti Ještědu - vede Petr Holub; 5. července - výprava ve spolupráci s Libereckou vlastivědou za pomníčky mezi Bedřichovem, Novou loukou a Josefovým Dolem - vede Jiří Šourek; 21. srpna - výprava ve spolupráci s Libereckou vlastivědou do hor za zemskou hranicí - vede Jiří Šourek.

Stránky www budou použity k uveřejnění seznamu členů. Nebylo schváleno uveřejňování výše členského příspěvku. V letošním roce bude zase po letech vydán seznam členů v písemné podobě jako pamětní list.

Granty: žádné nebyly přiznány.

Diskuse o bodovém hodnocení členů: Hodnocení, započaté po podzimní schůzi, řadu lidí pohoršilo a proto bylo poměrem hlasů 15 : 7 zrušeno.

Volba nového výboru: navrzeni Ulbrich, Kuna, Řezáč, Golis, Šourek, Firstová, Ender, Hájek. Zvoleni Ulbrich, Kuna, Řezáč, Šourek, Firstová.

Volba revizora účtů: zvolen Jan Valenta.

Volná diskuse:

1. Seznam památek: pracuje na něm 8 lidí.
2. Nový kříž u Jablonecké přehrady na levém břehu u hráze.
3. Oprava Langeho pomníku na Malé Jizerce - nutno spojit se se Státními lesy a CHKO.
4. Kvůli většímu využití klubovny se čtvrtěční setkání členů budou konat v Jiřetíně, ale až po uveřejnění této změny v Patronu 2 / 04, tedy od čtvrtka 1. července 2004.*

Přečteno a přijato usnesení - viz samostatný oddíl textu.

Promítání diapositivů Jiřího Šourka o putování po Skandinávii - Švédsko, Norsko, Dánsko.

U S N E S E N Í

Členská schůze bere na vědomí zprávu výboru o činnosti výboru od poslední členské schůze, přednesené předsedou Řezáčem.

Zpráva o hospodaření spolku nebyla předložena pro neúčast ing. Fojtíkové. Nebyl předložen návrh rozpočtu na letošní rok.

Předloženy tři návrhy na činnost spolku: 15. května - prohlídka starých hraničních kamenů v oblasti Ještědu; 5. července - výprava za pomníčky mezi Bedřichovem, Novou loukou a Josefovým Dolem; 21. srpna - výprava do hor za zemskou hranicí. Na stránky www umístit seznam členů s uvedením členského čísla a města. Do jednoho z Patronů bude vloženo písemné vyhotovení jako pamětní list.

Žádné granty nebyly přiznány.

Volba nového spolkového výboru: zvoleni Firstová, Kuna, Řezáč, Šourek, Ulbrich.

Volba revizora účtů: zvolen Jan Valenta.

Byl zrušen systém bodového hodnocení členů.

Dne: 17. 04. 2004

Čas: 10.00

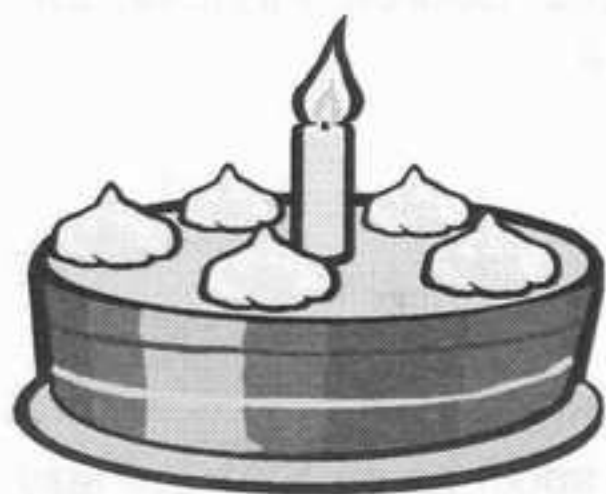
Místo: Jablonec, Jungmannova – Tatran

Zapsáno na Šumberku n. D. dne: 17.04.2004

Zapsal: Jiří Šourek

Ověřil: Ladislav Řezáč

* Toto již neplatí; s Tatranem jsme se později dohodli na bezplatném používání jejich místnosti v Jablonci k těmto malým setkáním.
J. Š.

Společenská rubrika

Životní jubilea

- v červnu: **73 let** - Otto Pospíšil
- v červenci: **80 let** - Vladimír Lánský

I dalším, kteří oslaví své narozeniny:

- v červnu: ing. Ivan Indráček, ing. Otto Kučera, Dietmar Lauer, Petra Šúleková, Michael Ulbrich
- v červenci: Hynek Farský, Helena Kuncová, Oldřich Lakomý, Günter Menzel, Stanislav Novotný, Václav Odehnal, Ladislav Řezáč, Ervín Šolc
- v srpnu: František Golis, Markéta Ježková, ing. Lenka Švehlová

přejeme hodně zdraví, štěstí, spokojenosti a hodně sil do další práce.
Spolkový výbor

OBSAH VYDÁNÍ Patron 2 / 2004

Fridrich Alexander Humbolt	3
Napoleonská vojska - rok 1813 ve Frýdlantě	4
Frýdlantsko a Liberecko a Napoleon	5
Generál Laudon	7
Spolupráce Patron - Janovské echo	8
O letišti v Hraběticích	9
Slavný rodák - August Karel Josef Corda	12
Liberec - Ostašov - křížek	14
Kateřinky - křížek	14
Drobné kulturní památky v krajině	15
Děti a kamenní svědkové	16
Zápis z výroční členské schůze 17. dubna 2004	17
Společenská rubrika	20